

Giới thiệu Lướt Qua Nhau

Mang đến một câu chuyện ngôn tình sắc, tác phẩm Lướt Qua Nhau của tác giả Hoàng Ngọc Vy nói rằng, có lẽ sẽ không bao giờ quên được người con trai đã từng rất yêu em 7 năm đối với một ai đó thì có lẽ đó là một khoảng thời gian rất dài. Có người nói với cô 7 năm đủ để thay đổi một con người. Cô đã tin, tin vào điều đó, chờ đợi câu trả lời về bên anh. Vậy liệu 7 năm sau cô có thay đổi, thay đổi để quên để níu giữ để thỏa hiệp... Vậy mà anh, một lần nữa lại xuất hiện, một lần nữa đảo lộn trái tim cô rồi ghi chặt lên câu nói vô tình Tôi tới để chào em lần cuối, thỏa mãn sự ích kỉ của bản thân, xin lỗi em...sau mọi chuyện có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa. Chúc em hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Lướt Qua Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Người Đó Vẫn Ở Đây, Trong Trái Tim Em Bây

Trời đổ mưa, gợi mát cho cái nóng mùa hạ. Những bước chận rộn rã qua lại trên đường, chưa phút nào dừng lại. Chốc chốc bầu trời lại thay đổi lúc nắng lúc mưa hoà vào nhau tạo thành những vệt cầu vồng tuyệt sắc. Mới có một buổi chiều mà Cố Vy đã chứng kiến không biết bao khung cảnh thời tiết, rất lộn xộn giống như tâm trạng của cô lúc này vậy. Nắng chiều khung cảnh cuối cùng của ngày, kết thúc một ngày bận rộn, mệt mỏi. Bắt đầu một cuộc sống khác về đêm nhộn nhịp hơn, thoác loạn hơn, cô đơn hơn.

Vệt nắng vàng rực mạnh mẽ chiếu qua tấm kính trong suốt bên tiệm cà phê quen thuộc, nơi này yên tĩnh rất hợp với cô, cô của hiện tại.

Cố Vy nhâm nhi tách cà phê của mình, lòng bàn tay bao bọc xung quanh như đang cố gắng cảm nhận chút ấm áp còn lại trên ly. Vô thức suy tư, cô đang đợi, đợi một người.

"Em cần dùng thêm cà phê không?" Một giọng nói ôn hoà nhã nhặn mà bạn có thể gặp ở bất cứ quán cà phê nào khi tới đây.

"Dạ, thôi" Cố Vy mỉm cười nhẹ nhàng nhìn lại tách cà phê đã vơi đi một nửa.

Chạy quanh cả một dãy phố, cẩn thận tỉ mỉ tìm kiếm từng góc quán nhỏ, Giản Ngón bước dần chậm lại đứng lặng trước một quán cà phê nhìn vào trong. Mãi mới nhẹ nhàng bước vào, Giản Ngón không bước tiếp chỉ dừng lại yên lặng nhìn cô, rất lâu sau mới khẽ thở hắt ra: "Cô Vy cuối cùng cũng tìm thấy em rồi."

Cố Vy ngoài lại không khó để nhận ra bóng dáng của Giản Ngón, cô nhìn anh nở nụ cười nhẹ nhàng, chờ anh lại gần.

Giản Ngón mỉm cười, nụ cười anh lúc nào cũng ôn hoà như vậy không vương chút bụi trần ánh mắt trong veo như bầu trời xuân chẳng biết nụ cười đó đã hút hồn không biết bao người. Lại gần cô, Anh giơ tay chạm nhẹ lên mái tóc Cố Vy rất nhanh nhưng đủ để trái tim anh lỡ đi vài nhịp: "Anh đi rồi ai chăm sóc cho em đây? Thật không nở mà!" Bao nhiêu năm anh thì từng ấy năm khiến anh đau lòng, xót xa. Cô như một giấc mơ đẹp cả đời này anh chỉ muốn bảo vệ, nuông chiều.

"Sao anh lại đến đây? Muốn chuyển bay thì làm sao?" Không để ý đến câu nói của Giản Ngón, Cố Vy quay sang chấp vãn anh, không khỏi lo lắng.

Giản Ngón thích vẻ mặt này của cô, cô đang lo lắng cho anh. Chỉ là anh cảm thấy như thế này rất tốt, giống như trong mắt cô chỉ có hình bóng anh vậy: "Đừng lo, vẫn còn thời gian, không muộn được." Nói rồi anh đưa tay ra cướp lấy ly cà phê của cô nhấp một ngụm, vui vẻ nói tiếp: "Anh muốn gặp em trước khi đi. Em đó, gọi một cuộc chúc anh bình an xong lặn mất tăm cũng không để anh có cơ hội uy hiếp em đến tiền anh nữa, em cũng tàn nhẫn quá rồi, biết anh đau lòng đến thế nào không?" Bỏ bùa một hồi nó xong Giản Ngón lại hiếng thêm một ngụm cà phê nữa. Thấy vậy Cố Vy định lấy lại: "Anh đừng uống nữa nguội rồi, không ngon để em gọi ly khác."

Định lấy lại nhưng Giản Ngón nhanh tay hơn kéo ly cà phê đổ về phía mình như bảo vệ báu vật nói: "Ấy đừng, anh sắp đi rồi, không cần uống nữa. Mà em uống cà phê ít thôi không tốt cho sức khỏe uống sinh tố hay cái khác đi cả ngày chỉ biết uống cà phê."

Anh là vậy lần nào gặp cô không ít thì nhiều cũng phải cản dận cô trên dưới ba lần, cũng may cô quen rồi.

"Được rồi đừng lo cho em, sau này uống ít đi là được chứ gì?" Cố Vy lướt nhanh qua đồng hồ treo tường, bản thân có chút vội vã kéo tay anh đứng dậy: "Đi thôi sắp muộn chuyển bay rồi."

Thấy đang về hấp tấp của cô, trong lòng anh chợt cảm thấy hạnh phúc, mỉm cười nói: "Anh chưa vội em vội làm gì?" Nói vậy thôi chưa anh vẫn ngoan ngoãn để cô kéo ra khỏi quán. Bên ngoài đã có cả một chiếc xe chờ sẵn, chỉ cần anh bước lên là phóng đi ngay, mọi thứ luôn sẵn sàng cho anh.

Bị cô kéo ra ngoài rồi mà đôi chân anh vẫn không muốn dời đi, cảm giác như đang đeo trĩu vậy. Cố Vy thấy anh cứ lưỡng lự đành dùng sức hơn nhưng không ngờ lại bị anh kéo lại, Cố Vy đứng không vững liền ngã vào lòng anh. Cái hình ảnh thân mật giữa đường phố rộng lớn này ít nhiều cũng lọt vào mắt người qua đường, ai lấy đi qua đều ngoái lại nhìn nhưng rồi cũng làm ngơ coi như chuyện thường tình, có thể nói họ quen rồi. Cố Vy để mặc cho anh ôm mình cũng không giãy giụa yên lặng như thế. Nhìn người con gái trong lòng mình mà Giản Ngón như bị một hòn đá đè nặng khiến anh không thở nổi. Cô mỏng manh là vậy luôn không để anh nhìn thấy vẻ mặt yếu đuối của cô, luôn tỏ ra mạnh mẽ chưa lần nào than vãn. Anh không thích nhìn cô như vậy,

trong lòng anh lúc nào cũng muốn là chỗ dựa của cô, yếu đuối cũng được đau khổ cũng được khi nào mệt rồi thì đến tìm anh, anh luôn chờ.

Cố Vy gỡ anh ra, từ đầu tới cuối nụ cười cô chưa bao giờ tắt:" được rồi, anh đi đi, đừng để lỡ chuyến bay."

Nụ cười cô khiến anh chần chừ, mềm lòng nhưng rồi đành thỏa hiệp:" Được, anh đi. Nhưng em vẫn không đi tiễn anh thật à?"

"Ừ, không tiễn. Anh mau lên xe đi." Cố Vy khẽ ngắc nhờ anh.

Nhìn ra sự cương quyết trong mắt Cố Vy, anh không nỡ ép cô, đành thôi chỉ gạt đầu:" Anh biết em sợ đám phóng viên ruồi nhặng đó, thôi được, gặp em trước khi đi là anh vui rồi."

Nụ cười Cố Vy càng đậm hơn từng chút một in sâu vào lòng anh. Cố Vy vẫy tay chào anh dần bước đi hoà vào đám đông trên đường, còn anh thì cứ đứng đờ ra đó nhìn theo bóng cô. Vội gọi tên cô.

Cố Vy quay lại.

"Em vẫn hận anh sao?" Câu hỏi này biết bao lần anh muốn hỏi cô nhưng không dám chỉ sợ cô nói vẫn hận anh, nhưng anh không thể trốn tránh cả đời. Hôm nay anh lấy hết can đảm ra đối diện với sự thật, anh không muốn dằn vò bản thân thêm nữa.

Cố Vy lặng đi, rất nhanh điều chỉnh lại tâm trạng nhìn thẳng vào anh mà khẽ lắc đầu. Cô chưa từng hận anh dù chỉ một chút. Cố Vy quay người lại bước đi nhanh hơn.

Cố Vy của anh không hận anh, trong lòng như đang nở hoa vậy mà trái tim anh đã bị bóp chặt từ lâu. Thấy cô cách mình một đoạn, bóng người đó cứ dần xa, mái tóc cô để xoã đung đưa trên bờ vai nhỏ nhắn theo nhịp bước chân cô đẹp động lòng người, anh chợt tỉnh lại." Cuối cùng em vẫn chưa quen được người đó phải không?"

Giọng Giản Ngôn không lớn vọng lại đủ để cô nghe rõ từng câu chữ. Cả khung cảnh vội vã xung quanh cô dường như dừng lại chỉ có cảm xúc như bị quấy nhiễu liên tục gào thét cắn xé trái tim cô hoá thành từng giọt nước mắt đua nhau rơi xuống không ngừng. Cô mặc kệ câu hỏi của anh làm như không nghe thấy từng bước trầm ổn mà bước đi. Giống như một lần nữa cô không chịu cho bản thân mình một câu trả lời chính xác vậy.

Vết nắng chiều cuối cùng cũng rời đi không để lại một chút dấu vết khiến cho khoảng cách này như bị bó buộc lại rất nặng nề. Anh nghĩ cô không nghe thấy, giữa dòng người tấp lập như vậy biết bao là tạp âm. Nhưng anh sai rồi, hình dáng nhỏ bé đó có chút run lên nhưng rất nhanh lại bước đi. Vậy là anh biết rồi.

Đội cô đi xa, hồi lâu anh mới lên xe nhưng vẫn không quên ngoảnh lại nhìn về phía đó mong có thể tìm ra bóng hình cô để anh Nhưng nhớ nhưng vô vọng, anh biết rất rõ đã chẳng còn ai ở đó cả. Giản Ngôn thờ dãi dựa đầu vào cửa xe, khẽ nhắm mắt che đi nỗi bi thương nơi anh, trong đầu cứ vẽ lên dòng chữ:" người đó vẫn ở đây, trong trái tim em " Tâm trạng anh không tốt. Anh không tin cũng không muốn tin, dù sao đây cũng chỉ là suy nghĩ riêng anh. Phải, Anh suy nghĩ quá nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lướt Qua Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cớ Gì Để Cô Mong Chờ.

Cố Vy lướt vội qua từng con ngõ cứ thế hoà vào đám đông trên đường mà không biết mình đã khóc, khóc không biết bao lần chưa phút nào để cô yên. Cô đang lừa gạt ai chứ, không cho bản thân lấy một câu trả lời thích đáng. Cô cứ đi mà không biết mình đã đi những đâu. Cố Vy rất hay nằm mơ, hay mơ về quá khứ, mơ về một người. Tuy rằng mỗi lần tỉnh giấc cô đều khóc, đều cô đơn nhưng nếu cô gắng thu mình lại trong một góc giường có lẽ điều đó khiến cô bình tĩnh hơn.

Trong bệnh viện, công việc của Cố Vy không quá nặng nhưng không phút nào được ngơi nghỉ, cô nghĩ cả một ngày chạy đi chạy lại như vậy sẽ khiến cô không còn sức để nằm mơ nhưng cô sai rồi.

Khi Văn Tuyết tìm tới là lúc cô đang bận tới mất tới mũi nhưng vẫn phải nán lại gặp bà." Cô nói xem, cô là người như thế nào ngoài miệng thì nói là đi hãy tin con này nọ. Vâng, tôi tin cô giờ mới dối rách mồm ra đây."

Giọng Văn Tuyết có tầm ảnh hưởng không hề nhỏ, ai đi qua cũng ngoái lại nhìn đầy vẻ tò mò. Cố Vy khó xử đành kéo Văn Tuyết sang một bên thỏa hiệp:" Di à, di nói nhỏ một chút ở đây là bệnh viện..." Giọng Cố Vy có phần kiên dè nhìn xung quanh nói tiếp:" Di, tiền sinh hoạt hàng tháng con đưa đi hôm nọ di tiêu hết rồi sao?"

Văn Tuyết tỏ vẻ bất mãn, hạ giọng tuy nhỏ hơn nhưng vẫn không đủ để che đi cái chua ngoa trong câu từ:" Nhà cô ăn nói phải có lý tí đi, tiền cô đưa mỗi lần có chút xiu chả đủ cho tôi đi chợ nữa. Nhà hai mẹ con tôi ăn còn chả đủ giờ còn tha lỗi thêm hai chị em cô nữa, cô bảo tôi biết lấy gì ăn đây?"

"Nhưng đây là lần thứ ba trong tháng con đưa tiền cho dì rồi, Tư Bảo nó còn đang đi học, dì thông cảm cho con được không?" Cố Vy hết lần này đến lần khác, hết nước hết cái xin xỏ mong dì hiểu cho mình.

"Thông cảm, câu này tôi nghe lần thứ bao nhiêu rồi. Bực cả mình." Văn Tuyết tuy bực bội nhưng ít nhiều không làm khó cô nữa, chỉ đứng yên ở đó không đi.

Cố Vy hết cách đành lấy nốt số tiền còn lại trong túi đưa cho dì, thở hắt ra, nhẹ nhàng khuyên nhủ mang tính chất đàm phán: "Dì à, con xin lỗi, ngần này đủ chưa ạ? "

Văn Tuyết giắt lấy tiền trong tay Cố Vy bắt đầu đếm, tâm trạng cũng tốt lên không ít: "Được rồi, đòi tôi đến thế là khổ." Cất tiền vào túi Văn Tuyết không quên kêu than.

Đề ý, Văn Tuyết hôm nay trang điểm rất đậm, trang sức đá quý đeo đầy người, nước hoa có sệt hơi quá mùi phần thì bày phần lộ liễu, Cố Vy không còn xa lạ gì chỉ nhìn rồi lắc đầu: "Con đang làm việc, dì về trước đi ạ."

Văn Tuyết ngó nghiêng xung quanh thấy Cố Vy nói vậy liền trở mặt chanh chua nói một câu rồi mới đi: "Hừ, cô tưởng tôi muốn ở đây lắm à, toàn bệnh dịch. Tôi tránh còn chẳng kịp."

Văn Tuyết đi rồi xung quanh cô cũng yên tĩnh hơn. Vừa rồi nói cô bận là giả, công việc của cô sớm đã xong từ lâu rồi.

Cố Vy dút hai tay vào áo blouse, thong dong dạo quanh bệnh viện, cuộc sống cô là vậy luôn chạy đua theo thời gian, chỉ cần chậm một bước là có thể bị bỏ lại đến ngàn dặm, cô thấy sợ điều đó, không muốn bị bỏ rơi.

Cố Vy đi lại gần cái ghế dài, yên lặng ngồi trên đó vô thức nhìn ra xa. Trong đầu chợt hiện lên suy nghĩ: Có anh ở đây thì tốt biết mấy, ít ra nơi này sẽ không lạnh như vậy.

Nhanh thôi nhưng suy nghĩ đó lập tức bị cô xoá bỏ. Cố Vy ơi Cố Vy cô làm sao vậy, đang mong chờ điều gì đây? Anh đâu còn ở bên cô nữa...

Bạn đang đọc truyện *Lướt Qua Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Nghe Nói.

Cố Vy làm ca chiều thông luôn suốt đêm, lại đứng vào ngày nghỉ cuối tuần, nghĩ là rảnh rồi không việc gì làm ấy mà lại bận tới nỗi không mở nổi mắt ra được. Phòng cấp cứu không lúc nào vắng người, chạy qua chạy lại công việc gì cũng đến tay. "Bác sĩ Cố, chị ơi...chị chờ em." Đằng sau Cố Vy bao là tạp âm dồn lại nhưng vẫn len lỏi đâu đây giọng một y tá điều dưỡng gọi với lại, hình như đã chạy theo cô rất lâu rồi. Tới lúc bắt kịp cô thì văng trán đã lấm tẩm mồ hôi, gấp gấp điều chỉnh lại giọng nói, nhanh nhẹn đưa về phía cô hình ảnh chụp CT của một bệnh nhân.

"Là bệnh nhân phòng 307 sao? Người phụ trách đâu?" Cố Vy đưa tay đón lấy tấm hình gắn nó lên bảng đèn bắt đầu phân tích, ánh mắt không dời tầm hình nhưng vẫn luôn miệng hỏi.

"Dạ, thưa chị là bác sĩ Luru nhưng đã hết giờ từ lâu chị ấy đã về rồi ạ. Em liên lạc mãi nhưng không được." Cô y tá nhanh chóng trả lời bất kịp tốc độ làm việc của Cố Vy, chỉ sợ không theo kịp.

Cố Vy gia tăng tốc độ làm việc hơn nữa, nhận lấy bệnh án bệnh nhân xem kỹ một lượt. Đôi mày cứ thế mệt mỏi mà nhúu chặt lại: "Tạm thời tiếp tục theo dõi, cho một liều thuốc giảm đau, cố gắng liên lạc lại cho bác sĩ Luru."

"Dạ, em đi ngay." Cô điều dưỡng đó len vào đám đông mất dạng.

Vừa mới thở phào được một hơi thì nhà thuốc lại gọi tới cần xác định thêm số lượng thuốc lấy thêm, trao đổi một hồi cũng sắp xếp ổn thoà. Điện thoại cô reo từ chiều tới giờ hai chục cuộc là ít. Mới đây nhà thuốc vừa gọi giờ lại đến bác sĩ: "Được, cứ làm vậy đi, theo sát quá trình nếu sảy ra sự cố ngoài ý muốn lập tức tăng liều..." Cố Vy luôn mỉm, cô hòng cô đau đến bồng rớt, nhưng vẫn cố gắng hoàn thành công việc.

"Bác sĩ Cố, tôi tới rồi. Bệnh nhân đó sao rồi?" Luru Vân là bác sĩ phụ trách bệnh nhân này, theo dõi bệnh tình suốt ba tháng qua, coi như là tâm huyết, giờ đột nhiên có biến đến Cố Vy cũng không ngờ, dọa chết cô rồi,

Nhận ra giọng Luru Vân, Cố Vy phần nào thở nhẹ nhõm: "Tới rồi thì tốt, giao lại cho cô. "

"Vất vả cho cô rồi, cảm ơn."

Cố Vy mệt mỏi ngồi xuống ghế, đưa tay lên day thái dương, bên tay vẫn văng vẳng giọng nói Luru Vân đang điều chỉnh lại lượng thuốc cho bệnh nhân của mình, nói không ngưng nghỉ. Cố Vy nghe thôi mà cũng mệt. Ổn định lại thì cũng đã qua bốn mươi phút, mọi thứ đỡ dần đập hơn nhiều. Cố Vy khẽ nhắm mắt nghỉ ngơi, cô thật sự quá mệt thiếp đi lúc nào không hay.

"Giờ này rồi mà cậu chưa về sao? Hết giờ trực rồi mà." Luru Vân bước vào trong phòng cởi chiếc áo blouse vắt lên cột treo quần áo, chuẩn bị ra về.

"Tôi về ngay đây." Cố Vy ngủ không ngon, khi Luru Vân bước vào cô đã tỉnh từ lâu, uể oải trả lời, đưa tay lên xem giờ rồi cũng thay quần áo ra về.

"Đi cùng luôn không? Tôi đây vội quá tôi cũng không đi xe." Luru Vân đâu có ngốc, cái giờ cao điểm như thế này mà lái em xe yêu quý ra đường chỉ có nước chờ đến Tết Tây mới tới nơi.

"Ừ." Cố Vy không cự tuyệt dù sao có người đi cùng cũng vui hơn.

Ra tới cổng bệnh viện, cái gió lạnh buổi tối cứ thế vây lấy Cố Vy khiến cô tỉnh táo ra đôi chút. Cố Vy mặc một chiếc váy dài thêu ren tinh xảo màu xám tro phát phơ trong gió, mái tóc dài để thả tự do bị thổi tung lên. Cố Vy nhẹ nhàng vén chúng lại, dạo bước. Luru Vân vốn đã quen với hình ảnh một bác sĩ Cố nghiêm túc, một con người cuồng công việc cũng không chú ý Cố Vy lại đẹp đến vậy, bộ dạng này đã bao lâu rồi cô không nhìn thấy rồi?

Luru Vân bước nhanh hơn khoác lấy tay Cố Vy, vui vẻ nói: "Này, cùng đi ăn đêm chứ?"

Không để ý đến người bên cạnh đang vui vẻ ra sao Cố Vy chỉ cười nhẹ: "Tôi còn phải về giặt quần áo, rồi đi làm thêm nữa."

"Ôi, tớ thấy tự hào thật đấy, đất nước mình mà ai ai cũng như cậu xem giàu mạnh chắc luôn, người cuồng công việc ă. Cả ngày nghỉ cậu cũng cố gắng hết cho bệnh viện rồi. Ba cái quần ai giặt một tí là xong thôi, giờ làm thêm còn lâu mới tới." Luru Vân ngắt lời cô, vẻ mặt đầy sự thần phục nói một tràng.

Cố Vy không đáp. Mỗi tháng tiền điện, nước, tiền đi lại, thức ăn, tiền phát sinh, tiền nộp học của Tư Bảo rồi đến cả tiền hàng tháng nộp cho dì, cô chẳng còn là bao. Luru Vân hỏi cô đi xềnh xệch: "Đi thôi, tôi đi, về nhà rồi cậu cũng xem tí vì chứ gì? Tôi lạ gì cậu." Nói xong thấy lý do này còn chưa thoả đáng liền do dự nói thêm: "Nghe nói, anh ấy về rồi đấy."

"Anh ấy" hai chữ này mới nói ra thôi trong đầu cô đã hiện lên hình ảnh rất đỗi quen thuộc đó, Nguyên Vũ. Cố Vy dừng lại hồi lâu mau chóng định hình lại tâm trạng. Nghĩ cũng nghĩ rồi, nói cũng nói ra nhưng hình như Cố Vy không có cảm xúc gì mà lại rất bình tĩnh chỉ dừng lại đôi chút, Luru Vân thấy vậy cũng hối hận lắm: "Xin lỗi, tôi không cố ý, tại tôi nhiều chuyện."

"Không sao, có gì mà cậu lại xin lỗi chứ."

Luru Vân nhìn thái độ hồ hững của cô thì có hơi ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì thêm chỉ yên lặng cùng cô tới quán ăn đêm.

Ngoài miệng cô nói không sao nhưng trong lòng cũng đâu đó tốt cùng.

Nói cô không quan tâm là giả.

Nói cô quên rồi cũng là giả.

Nói cô vô tâm cũng là giả.

Hình bóng đó cô luôn ghi nhớ, nhớ tới phát điên nhưng cũng chỉ dám thốt ra trong lòng hai chữ Nguyên Vũ... Nguyên Vũ. Không biết rằng trái tim mình đã ướt nhem từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Lướt Qua Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thời Điểm Vợ Vã Là Những Năm Tháng Bình Yên.

Đến ngã tư, rẽ vào một cái ngõ, trong ngõ san sát hai bên là mấy hàng đồ nướng nghi ngút hương khói hoà cùng bao đồ ăn thơm lừng, vang khắp hai bên là lời mời gọi, tiếng xe cộ không lúc nào yên, nơi đây náo nhiệt đến lạ. Luru Vân nhanh chóng kéo Cố Vy tới một bên quán, đang lúc đông khách, Luru Vân vẫn có thể len vào một cách dễ dàng, có lẽ là khách quen cho nên vừa mới tới đã oang oang chào hỏi chủ quán, tự mình chọn một đồng đồ ăn. Đồ ăn được mau chóng mang lên bày la liệt ra bàn nhưng chẳng thấm vào đâu với tốc độ ăn như hổ đói của Luru Vân phút chốc đã voi đi một nửa. "Không ăn sao? Ăn đi, uống bia không?" Luru Vân đẩy mấy đĩa chả cá về phía Cố Vy, miệng thì hỏi cô uống gì nhưng tay đã kêu thêm hai lon bia.

Cố Vy thấy vậy chỉ lắc đầu tự xiên cho mình một miếng chả cá bỏ vào mồm, nói: "Minh không uống bia."

Luru Vân thấy cô không uống bia liền chặn họng hỏi: "Không bia? Vậy rượu nhé? Tôi hiểu cậu quá mà."

" Không uống đâu đừng gọi." Cô Vy vẫn cự tuyệt.

" Aiya, nương nương à, tôi quen bà bao lâu rồi mà vẫn không tin tưởng tôi, lát bà say tôi đưa bà về lo gì." Lưu Vân vẫn không bỏ cuộc, liên tục vừa uống bia vừa nói.

Cố Vy lập tức nhú mày, không vui. Lưu Vân không mù đương nhiên nhìn ra thái độ của Cố Vy đành bỏ cuộc:" Thôi, không uống thì thôi đừng nhăn nhó. Già đi đấy, mình tớ uống được rồi."

Đúng, Lưu Vân là người bạn tâm giao của Cố Vy lâu nhất từ khi vào cấp hai, hai người không hẹn mà hết lần này đến lần khác gặp nhau nào thì ngồi cùng bàn, chung một nhóm, đôi bạn cùng tiền,... Đường như đã quen đi chung thành cặp như vậy rồi. Cho tới bây giờ vẫn vậy, Cố Vy luôn chân trọng tình bạn này.

Lưu Vân ăn uống lo say thì cũng muộn, thất thủ trong bộ dạng say khướt Cố Vy đành đưa Lưu Vân về rồi tiện đường cũng tới quán cà phê làm thêm. Tiền lương mỗi tháng không nhiều nhưng cô thích công việc này.

Trên đường ngồi trên xe bus Cố Vy theo thói quen dựa đầu vào cửa kính đưa mắt ngắm bên đường. Thành phố về đêm rất đẹp nhưng lạnh quá. Bên ngoài cửa xe đã hiện lên một lớp sương mỏng nhưng vẫn đủ nét để nhìn mọi thứ, tất cả như cách nhau một lớp kính mờ, những tòa nhà cao tầng, khu mua sắm, hàng ăn hay những chiếc xe đi lại hai bên lướt nhanh qua trong mơ hồ, tiếng còi xe nhồn nháo nhưng vì đã quen mà ngược lại không cảm thấy ồn ào.

Hôm nay vốn không phải ngày cô làm thêm, Cố Vy vì hứa với chị nhân viên trong quán sẽ làm giúp chị ấy một nửa số việc vì con gái chị ấy ốm, đơn giản vậy thôi. Cố Vy tới quán là đúng bảy giờ tối, mới bước vào cửa Cố Vy đã ngửi thấy mùi cà phê béo ngậy cùng hương thanh nhát của bánh gato quán lấy bên mình, một mùi phấn nào tan đi.

" Ôi Cố Vy em đây rồi, may quá chị còn tưởng em không tới, lo lắng muốn chết." Vừa nói chị nhân viên đó vừa thay tạp rề ra nhét vào tay Cố Vy, nét mặt đã dần ra không ít, rồi rít cảm ơn Cố Vy rồi ra ngoài. Cố Vy cũng chào hỏi xã giao vài câu, hỏi han về đứa bé rồi cũng thôi không tiện giữ chị ấy lại nữa. Đoạ tạp rề lên tiếp tục công việc, cô tỉnh lặng như vậy, ánh đèn trong quán không quá sáng chầm xuống một màu vàng ấm áp hắt lên người cô tạo ra một bức tranh đẹp động lòng người. Cách biệt với mọi thứ bên ngoài nơi đây như dành riêng cho cô với sự yên bình hiếm thấy nơi phố hoa này.

Khung cảnh đó cứ xuyên suốt không thay đổi nhiều lắm, chỉ đôi lúc có một đôi tình nhân, nhóm bạn bè ghé qua thưởng thức cái đẹp của quán hay hương vị đặc biệt mà chỉ quán mới có.

" Cố Vy, em chuẩn bị dọn quán nhé sắp tới giờ đóng cửa rồi đấy." Đằng sau Cố Vy bỗng có tiếng nhắc nhở, là của anh quản lý. Anh quản lý nhìn vậy thôi nhưng dáng vẻ lại chẳng khác gì một nhân viên phục vụ, từ tối đến giờ luôn lăng xăng chạy hết chỗ này đến chỗ khác phục vụ khách, cũng may hôm nay không đông người cho lắm, Cố Vy chỉ có nhiệm vụ thu tiền nên khá nhàn hạ.

Phải công nhận, chỉ có nơi này mới khiến thời gian của Cố Vy trôi qua nhanh như vậy. Cố Vy bắt giắc thờ dài, bắt đầu thu dọn.

" Tôi muốn đặt bánh gato."

Một giọng nam trung trầm ấm dễ nghe như có sức hút nam châm lọt vào tai khiến người ta không khỏi rung động.

Cố Vy ngẩng đầu lên cái cô nhìn thấy đầu tiên là cổ áo, cổ áo sơ mi không thắt cà vạt, phanh hai khuy trên trông có vẻ rất thoải mái, một tay đút túi quần từ tốn ngắm nhìn nhưng chiếc bánh trong tủ kính. Từ phía quầy thu ngân trông ra chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của khách. Tuy chỉ nhìn thấy một bên nhưng vẫn toát lên phong thái chừng chặc, khuôn mặt đẹp gấp nghìn tượng tạc khiến ai nhìn cũng không thể rời mắt.

Cố Vy thấy mình hơi thất thố liền cúi xuống tiếp tục đếm tiền nhưng không quên nhiệm vụ của một nhân viên, nhẹ nhàng hỏi:" Anh muốn chọn kiểu bánh như thế nào ạ?"

Đường như người đàn ông kia đắn đo giây lát rồi nói:" Kiểu này đi."

Có lẽ anh ta mua cho bạn gái bởi chiếc bánh anh chọn là mẫu mới nhất của cửa hàng, chiếc bánh phủ cánh hoa hồng được xếp hơi thưa nhưng cũng không rời mắt được làm rất tỉ mỉ, đối với Cố Vy mà nói thì nó là một trong những cái bánh ướt át nhất, lãng mạn nhất nói vậy nhưng cô cũng là con gái, khi nhìn thấy cái bánh đẹp như vậy tất nhiên cũng rất thích.

" Cho tôi một tấm thiệp." Người đàn ông nói.

Tấm thiệp đi kèm với bánh gato trông rất đẹp. Như thường lệ, Cố Vy mang bút ra cho khách. Cô đứng gần người đàn ông tới nỗi có thể ngửi được mùi thơm thoang thoang toát ra từ anh ta. Nửa giống như hương bạc hà mát lạnh nửa giống mùi lá trà xanh hoà cùng hương gỗ mộc vừa thuần khiết vừa sạch sẽ.

" Cảm ơn."

Người đó nhận lấy chiếc bút từ tay Cố Vy rồi quay đi viết chữ. Cố Vy hơi cúi xuống là có thể nhìn thấy tay anh thon và dài.

Cố Vy vội vàng quay trở lại quầy thu ngân.

Khi người đàn ông đó đến quầy trả tiền, Cố Vy vẫn chưa đếm hết số lần trái tim bị bóp nghẹn từ khi người đàn ông đó bước vào, sao có thể giống người đó đến vậy, sao lại giống với Nguyên Vũ như thế.

Ký ức như bị cắt vụn rơi là tả sắc nhìn mà cửa vào tim cô hằn lên bao vết thương lớn nhỏ loang lổ vết máu.

Sau đó Cố Vy như được nhìn lại quãng thời gian thanh xuân ấy.

Ánh nắng trong hồi ức lúc nào cũng tươi tắn như vậy, lắng đọng lại là cả một tuổi xuân xưa cũ

"Anh sẽ yêu em bao lâu?"

"Mãi mãi."

"Thật không?"

"Thật."

"Lỡ sau này anh thay lòng thì sao?"

"Nếu có lúc đó đảm bảo với em đó là ngày anh mất."

"Ấy, xui xẻo quá, anh không được nói vậy."

"Được rồi, anh sai rồi, sau này sẽ không nói những điều như vậy nữa. Ngoan ở cạnh bên anh thôi."

Cố Vy của ngày xưa đã từng nghĩ tình yêu là một chuyện rất đơn giản dễ rồi khi cô đau, cô khóc, cuối cùng là buông tay cô mới hiểu cô và anh đều không có khả năng gìn giữ tình yêu của chính mình.

"không cần trả lại." Tiếng nói của anh như kéo cô về hiện thực.

Lúc tỉnh lại, chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng anh đã rời khỏi quán, Cố Vy có hơi thấy vọng khê thờ hắt ra.

"Anh ta viết như vậy là có ý gì vậy?" Anh quản lý đứng đực ra trước tấm kính "kỷ niệm" mà quán tạo ra cho khách mỗi khi tới đây đều có thể lưu giữ lại những dòng cảm xúc hay khoảnh khắc mà họ thích nhất, anh ấy cũng vậy cũng đã lưu lại vết tích của chính mình. Không khó để nhận ra dòng chữ cứng cáp, đẹp dễ nằm gọn ở một góc trông nổi bật lên giống con người anh vậy. Thời điểm vội vã là những năm tháng bình yên.

Cố Vy nhất thời hơi sững sờ trước câu nói đó của anh. Trong đầu chợt trống rỗng, điều duy nhất cô nhìn thấy được trong câu từ đó là sự cô đơn.

Cố Vy nhắm đôi mắt lại không để nước mắt chảy ra, che dấu đi sự bị thương đã lâu mới thức dậy.

Bạn đang đọc truyện *Lướt Qua Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đêm Từng Đêm

Bao năm nay Cố Vy luôn cố gắng để thích ứng, tập quên những tháng ngày bên anh, vờ như trước kia chưa từng đánh mất chính mình. Vậy là cô cho rằng mình đã thực sự quên. Cửa sổ quán để mở, khi có cơn gió lùa vào khoé mắt Cố Vy hơi lạnh. Khi giờ tay lên gạt đi thì mới nhận ra mí mắt ươn ướt.

Ra về, Cố Vy đón tuyến xe bus cuối cùng, cả chiếc xe trống trải chỉ lác đác vài hành khách. Từng ngọn đèn đường chiếu vào trong xe, khiến trong xe thoát sáng thoát tối. Cố Vy dựa khuỷu tay lên cửa sổ ngắm con phố về đêm, cô thường tan làm rất muộn, không trực ở bệnh viện thì sẽ đi làm thêm. Chỉ có lúc này cô mới có thời gian nghỉ ngơi lung tung nhưng thực ra có đôi lúc cô cũng chẳng nghĩ gì cả cứ ngồi thừ ra đó hưởng thụ cảm giác yên tĩnh này. Đối với cuộc đời cô đã thờ ơ từ lâu rồi, có điều đầu óc cô trống rỗng nhưng con người cô lại không thể thanh thản.

Xuống xe bus còn phải đi thêm 15 phút nữa, toàn khu này đều là dãy nhà kiểu cũ đã tróc sơn, rêu từng đám nhỏ mọc sát chân tường. Hai bên san sát là những cửa hàng, quán ăn đêm tới giờ này vẫn còn mở cửa, ánh sáng trong quán hắt xuống mặt đường, phản chiếu. Cố Vy ngang qua cửa hàng bán hoa quả tiện dừng lại mua một cân cam. Mùa này cam rẻ, lại rất ngon.

Túi nilong vừa nặng vừa nhỏ, có 7,8 quả thôi đã đựng đầy một túi, chẳng mấy chốc đã khiến tay cô mỏi nhừ. Cô bèn đổi tay xách lúc đến gần khu nhà.

Đến cổng, vừa lúc có đèn đường rọi vào. Vẫn là cánh cửa kiểu cũ, từng thanh sắt thấm mùi hoen gỉ theo năm tháng, in những vệt bóng dài trên đất. Cố Vy do dự đôi chút, quay đầu lại vừa đứng nhìn thấy chiếc xe đỗ gần đó.

Loại xe này không hay đỗ ở khu này, chắc đây là lần đầu tiên tới. Chiếc xe không bật đèn pha chỉ lạng lẹ ở đó. Đã có lúc cô tưởng rằng đây chỉ là một giấc mơ, vì mơ mới có cảnh tượng này. Cô cười ngượng kèh lắc đầu chế nhạo bản thân không biết lượng sức nhưng ngay sau đó cô nhận ra đây không phải là một giấc mơ. Bởi Nguyên Vũ đã bước xuống xe, không những thế còn đi về phía cô.

Cố Vy không nhúc nhích, túi cam trong tay cô bây giờ nặng tựa ngàn cân, nặng tới nỗi ngón tay cô đỏ lên rồi trắng bệch đau nhói.

Cố Vy hơi hồi hận khi mua cam, nếu không mua chúng cô đã có thể bỏ chạy. Chạy? Tại sao cô phải chạy? Đã bao năm rồi cô nhận ra mình yếu đuối hơn rất nhiều. Nhưng cuộc sống không cho phép cô như vậy, ngược lại khiến cô kiên cường hơn.

Nguyên Vũ tiến đến thẳng chỗ cô, dưới ánh đèn đường chiếc bóng cao lớn của anh như phủ kín lấy cô. Cô từ từ ngẩng đầu lên nhìn anh ánh mắt nhuốm đầy vẻ bình thản.

Vừa nãy khi anh đi qua tiệm cà phê đó anh đã nhận ra cô, nếu không anh đã không đặt chiếc bánh đó. Anh ngồi trong xe rất lâu ánh mắt chưa phút nào rời khỏi bóng người nhỏ nhắn thoát ần thoát hiện sau tấm kính.

Bao năm qua đi, anh nhận ra cô vẫn vậy vẫn giống với cô gái năm xưa nhưng đâu đó vẫn thấm đậm chút buồn. Anh trong giây phút đó đã oán trách cô, nếu khi xưa buông tay có thể khiến cô hạnh phúc thì tại sao bây giờ lại để anh nhìn thấy dáng vẻ này của cô? Bản thân anh cũng không kìm được mà bước vào trong trút mọi oán giận lên cô, nhưng anh không làm được. Khi nghe giọng nói của cô anh đã chết sững, trái tim cũng từ đó lại lỡ đi vài nhịp, bóp nát hơi thở anh, cho nên anh chọn cách lùi lại.

Nguyên Vũ không có phản ứng gì chỉ đứng đó nhìn cô. Cố Vy cảm thấy mình nên nói gì đó không phải vì khí chất của anh lấn át mà cô cảm thấy nên nói gì đó để phá vỡ bầu không khí này. Tại sao anh lại theo cô về nhà? Là tò mò? Không, anh không cần tò mò mà anh cũng không bao giờ làm những chuyện vô bổ. Cậu thanh niên mặc áo sơ mi trắng sải bước trên những tán lá rụng tiền về phía cô đã chết rồi. Cuộc gặp gỡ ngày hôm nay chỉ là giữa hai con người ở hai thế giới khác nhau mà thôi.

Thậm chí cô còn mặt dày nói: " Trùng hợp thật, lại gặp anh ở đây."

Anh đưa mắt nhìn về căn nhà cũ nát phía sau lưng cô: " Cô sống ở đây sao ?"

" Vâng." Giọng điệu cô bình thản, hơi lạc đi. Giống như gặp lại một người bạn cũ.

Anh hơi nhướn mày, người đàn ông này vẫn đẹp trai như vậy, nhất cử nhất động đều toát lên vẻ xuất chúng, giọng nói trầm ấm vẫn có thể cuốn hút như trước kia.

Anh đứng ngược sáng, khuôn mặt anh giấu ẩn sau vầng sáng ấy. Cố Vy đau đốn xen lẫn một tình cảm không tên không sao hít thở được. Hoá ra đã bảy năm trôi qua rồi.

Gương mặt trong kí ức và hiện tại như trông khít lên nhau. Mỗi khi anh cười, nuông chiều hay nghiêm khắc chợt ủa về trong đầu cô.

Bỗng chốc hai người rơi vào tĩnh lặng, cuối cùng vẫn là Cố Vy lên tiếng trước: " Hay là anh lên nhà uống chén trà rồi về."

Nghe cô nói vậy anh cười cũng như không, giọng anh vẫn trầm thấp nhưng không giấu nổi sự lạnh nhạt, hờ hững trong từng câu nói: " Cô thường xuyên mời đàn ông lên nhà chơi ư?"

" Đương nhiên không phải." Cố Vy lập tức đáp trả: " Tôi không có ý gì khác, dĩ tôi cũng sắp về, nhìn thấy cảnh nay sẽ không vui."

Nụ cười anh càng sâu hơn: " Thôi, khỏi cần." Anh vẫn vậy, cư xử như người xa lạ.

Anh lái xe theo cô về đây là để tận mắt thấy cô sống không tốt, tâm trạng anh mới dịu đi không ít.

" Vậy tôi đi lên đây. Tạm biệt." Cô né tránh ánh mắt anh, vội vã quay đi. Anh và cô chẳng còn gì để nói cả, cô đang sợ, sợ gần anh thêm chút nữa sẽ khiến cô bật khóc. " Nguyên Vũ, Anh về rồi." Đã bao năm nay cô không gọi lại cái tên này, vì chỉ là cô sợ bản thân sẽ chìm trong ký ức.

Anh không chào tạm biệt, à không đây giống với vĩnh biệt hơn, anh buông nhẹ một câu, rất nhẹ nhàng như hoà vào không khí, có lẽ anh đã nghe thấy cái tên ấy phải chăng đang khẳng định: " Tôi là Hoàng Thiên Vũ." Anh đứng nhìn cô đi vào hồi lâu mới quay lại xe, khởi động rồi rời đi để lại nản bụi mờ. Cuộc gặp mặt hôm nay thật thừa thãi, cả đời này hẳn anh không bao giờ muốn gặp lại cô nữa.

Dựa vào tường sau cánh cổng. Cố Vy nhất thời sững sờ. Rốt cục này giờ là ai đang nói chuyện với cô vậy?

Chân cô không nhúc nhích nổi nữa, mãi mới nhận ra lòng bàn tay mình đã ướt sũng mồ hôi lạnh. Cô Vy cứ ôm túi cam như vậy, dò dẫm bước từng bước lên cầu thang tối thui.

Đang tìm chìa khoá mở cửa, cô bỗng nghe thấy tiếng loảng xoảng phát ra từ phòng khách, không biết thứ gì rơi xuống đất. Cô bước vào trong bóng tối, quả nhiên Mục Quân đã đi làm về, có điều vẫn như mọi ngày anh ta lại uống say mềm. Mục Quân là con trai của Văn Tuyết. Sau khi mẹ cô mất không lâu sau bố cô cũng lấy vợ hai tức Văn Tuyết. Bà có một đứa con trai kém cô hai tuổi là Mục Quân. Bất đắc dĩ cô lại có thêm một đứa em trai, tuy không thân thiết lắm nhưng dù sao vẫn miễn cưỡng gọi cô một tiếng " chị hai". Mục Quân không xấu tính chỉ hơi cục cằn, hay nát rượu còn đâu thì cô cũng coi là tạm ổn, không quan tâm nhiều lắm.

Chưa bật đèn nhưng Cổ Vy đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc và mùi thuốc lá khét lẹt.

Phải đứng im một lát lấy lại sức cô mới đưa tay tìm công tắc đèn.

Mục Quân thường hay say rượu cũng không thái quá như hôm nay phải nói là một bãi chiến trường.

Mục Quân nôn đầy cả nhà, Cổ Vy phải mở cửa sổ cho thoáng khí, xuống bếp lấy ít xỉ than lên quét dọn. Cổ Vy hôm nay không cáu gắt à mọi hôm vẫn vậy nhưng hơi khó chịu còn hôm nay thì không, cô cứ lặng lẽ dọn dẹp có lẽ vì trong lòng cô đang rất rối.

Vốn nhà nào cũng dùng bếp gas cả rồi, nhưng cô vẫn xin rất nhiều xỉ than từ nhà chị Vương làm quán đồ nướng. Sờ dĩ cô xin than là vì lần nào Mục Quân không ít thì nhiều cũng nôn ra nhà. Rất nhanh Cổ Vy thu dọn sạch sẽ nhà cửa rồi nấu cho Mục Quân một bát trà giải rượu.

Cổ Vy lay nhẹ Mục Quân: "Này, dậy đi uống canh xong muốn ngủ đâu thì ngủ."

Mục Quân không nhúc nhích có lẽ đã ngủ rất say rồi, miệng vẫn còn lẩm bầm, nơi mơ. Cổ Vy nhẫn nại gọi thêm mấy lần nữa, xem ra anh cũng tỉnh, khẽ mở mắt từ từ ngồi dậy với chút sức lực cuối cùng, đón lấy bát canh uống một hơi hết sạch: "Cảm ơn chị." Nói xong anh lết cái thân tàn ma dại về phòng, khoá chặt.

Mọi hành động của Mục Quân cứ như thước phim chậm chạy qua mắt Cổ Vy chán đến không tưởng. Cô thờ ắt ra, quay người tiếp tục dọn dẹp.

Xong đâu đấy, mái tóc cô cũng ướt sũng, dính chặt vào trán. Cô lấy quần áo ở nhà, tắm xong thì đã nửa đêm. Cổ Vy lấy số quần áo vừa giặt ra ban công phơi, gió ngoài ban công thổi mát lạnh, cô đành đứng đó hóng gió một lúc.

Một lúc thôi cũng đủ để cô nhớ lại rất nhiều chuyện. Con người ta mỗi khi mệt mỏi hay đau đớn cực độ sẽ nghĩ tới những quãng thời gian hạnh phúc nhất. Kỉ ức này nói thật là quá xa xỉ đối với cô, cô tựa người vào lan can đưa mắt nhìn về phía khu nhà đối diện. Một vài ánh sáng nho nhỏ phát ra từ những ngôi nhà tựa những ngôi sao trên trời, tiếng còi xe vọng lại nghe như nơi cô đứng là một thế giới khác.

Trước đây cô tưởng mình đã quên, vậy mà dự xuất hiện của Hoàng Thiên Vũ hôm nay lại khiến cô xao xuyến nhưng cô đã nhầm, nhầm anh với Nguyên Vũ. Nhưng dù cho là nhầm như cô vẫn sợ anh mất đó, ánh mắt hờ hững, lạnh nhạt nhìn cô. Bây giờ cô đang tự hỏi liệu lúc đó nếu trước mặt cô là Nguyên Vũ thì anh có như vậy không? Hẳn rồi, chắc anh cũng sẽ làm như vậy. Hai người đó sao có thể giống nhau như vậy chứ? Đến giờ cô chưa hết hoảng hốt, nhịp thở vẫn chưa bình tĩnh lại nữa.

Cô không hiểu sao mình có thể chịu đựng được nhiều chuyện tới vậy. Cũng may tất cả đã qua rồi.

Ngày hôm sau cô tỉnh dậy, Mục Quân đã đi làm từ lâu, trong nhà vương lại một mùi nước hoa nhạt nhòa của dì, chắc gần sáng dì mới về bây giờ có lẽ lại đi đánh phôm rồi. Văn Tuyết là con nghiện cờ bạc đã lâu, cô đã từng khuyên nhưng không được. Sờ dĩ cô vẫn sống được trong căn nhà này là nhờ lý tưởng sống "nước sông không phạm nước giếng" bao năm qua vẫn vậy.

Cổ Vy hôm nay được ngày nghỉ. Cô đem hết ga giường chăn màn ra giặt giũ rồi lau hết dầu mỡ bám trên tường gạch nhà bếp, cuối cùng là nhà vệ sinh.

Cả trong lẫn ngoài đều trở lên sạch sẽ, tinh tươm trong từng góc nhỏ cũng có mùi hương của cô. Cô nhàn dỗi uống cốc trà lạnh vừa pha còn đặt trên cửa sổ. Được một lúc cô lại thấy bút đứt trong người bèn cầm chìa khoá vào phòng của mình mở ngăn kéo lôi ra một cuốn sổ tiết kiệm ở dưới đáy lên xem.

Cô tiết kiệm cũng chẳng được là bao, mấy năm nay trong sổ cũng vền vền chút tiền ít ỏi. Cứ cách một khoảng thời gian cô lại lôi ra xem có điều càng xem càng thấy đau lòng. Hồi mẹ cô còn nằm trong bệnh viện, chờ tiền để cứu mạng nhưng chẳng có cách nào cả. Từ đó trở đi cô có thói quen cứ cách vài ngày là lấy sổ ra xem. Dù có xem mãi xem nữa thì cũng chẳng mọc thêm có số không nào cả.

Cổ Vy vội vàng cất cuốn sổ tiết kiệm vào ngăn kéo khoá lại.

Bạn đang đọc truyện *Lướt Qua Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nữ Pháp Y Mau Nhảy Vào Trong Bát

Hết cả buổi, Cổ Vy cũng dọn dẹp xong đồ đạc của mình vừa đứng Văn Tuyết gọi tới: "Dì ạ."

"Đã dọn xong đồ chưa?"

"Cũng dọn đủ rồi ạ. Mà chìa khoá nhà con đưa cho Mục Quân một chìa, còn chìa dự phòng lát con đem qua cho dì."

"Được rồi. Ấy tới lượt tôi đi, đừng có ăn gian..."

Hình như Văn Tuyết cũng chẳng quan tâm tới lời cô nói cho lắm vẫn đang mãi chơi trò may rủi với cờ bạc, mới nói được hai câu đã tắt máy. Cố Vy nhìn chiếc điện thoại đã tắt ngấm từ lâu lắc đầu bất lực.

Hôm nay cô dọn ra ngoài, trở về căn nhà khi xưa cô từng sống, căn nhà có mẹ có bố có Tư Bảo và cả cô. Hình ảnh gia đình bốn người như chưa từng phai mờ, chỉ cần ngoảnh lại là có thể nhìn thấy bao huyên náo luôn và nét những kỉ niệm trong quá khứ.

Đa phần thời gian, Cố Vy sẽ sống một mình, vì Tư Bảo ở kí túc xá tại trường, cuối tuần mới có dịp về nhà, có khi không về.

Căn nhà không lớn chỉ có một phòng khách ba phòng ngủ một phòng bếp và phòng vệ sinh. Khi xưa có lẽ vì đông người nên không gian nhỏ này tương đối chật chội nên họ đã rời đi, lặng lẽ mà lãng quên.

Có lẽ không nhắc Cố Vy cũng sẽ không nhớ mãi cho tới khi Tư Bảo nói muốn về đây sống cô mới nhớ ra. Bây giờ hai chị em cô quay về căn nhà này, không biết có phải vì ít người hay không mà cô cảm thấy căn nhà như rộng ra đến trăm mét vuông đôi chút trống trải.

Một phòng cho cô, một phòng cho Tư Bảo còn phòng cuối là phòng luyện chơi piano- loại nhạc cụ cô luôn thích chơi cũng là âm thanh mà mẹ cô thích nghe nhất. Đã lâu cô không chơi lại, xung quanh đã phủ lên một lớp bụi mờ. Cô không ở đây vậy mà đồ đạc trong phòng vẫn vậy, vẫn in hằn lên trong tim cô. Trong phòng có rất nhiều tranh, tranh phong cảnh, tranh tĩnh vật đều có cả. Căn phòng lấy màu trắng làm chủ đạo. Rèm cửa là loại vải trắng mỏng, nhẹ nhàng tung bay trong gió. Phía chân tường xếp đầy những tranh và dụng cụ vẽ.

Cô đối mặt với những bức tranh đã được trang hoàng treo ngay ngắn trên tường không kìm được mà ngồi trước giá vẽ. Trên tấm vải vẽ trước mặt vẫn là những sắc màu nhạt nhòa. Những nét vẽ ngày một nhiều, bức tranh ngày càng rõ nét nhưng trái tim Cố Vy cũng theo từng nét đó mà dần bị bóp nát. Cuối cùng cô cũng thở hiệp bỏ bút lông xuống lặng lẽ rời khỏi phòng. Nhìn lên đồng hồ cũng đã quá trưa, Cố Vy nhanh chóng rời khỏi nhà tới tìm Văn Tuyết.

Tới nơi, Cố Vy không muốn nán lại lâu nên chỉ nói vài câu đưa chìa khoá rồi về.

Ngồi trên xe bus Cố Vy luôn có thói quen nhìn ra bên ngoài, khung cảnh bên đường cứ lướt qua như một thước phim bị tua nhanh không kịp để lại cho cô một ấn tượng mạnh mẽ. Chuông điện thoại chột reo, kéo Cố Vy đang thất thần trở về hiện thực, là của Lưu Vân.

"Có ca cấp cứu nào sao?" Nhận ra số điện thoại của Lưu Vân điều đầu tiên cô nghĩ tới là bệnh viện có cấp cứu. Cô nghĩ vậy cũng thường thôi vì bình thường cô có ngày nghỉ nào mà không nhận được điện thoại nói có cấp cứu chứ. Đang nghĩ hôm nay yên tĩnh thế? Cô còn đang thắc mắc đấy.

"Này, tớ gọi cậu chỉ vì công việc thôi à? Phũ phàng thật đấy nhé!" Lưu Vân nghe câu đầu tiên của Cố Vy mà cạ lời không khỏi oán trách.

"Thôi được rồi, đùa chút thôi. Có chuyện gì à?"

"Tối nay cậu rảnh không? Có chuyện quan trọng." Giọng Lưu Vân chột vắn nhỏ đi, thần thần bí bí.

"Tối nay mình đi làm thêm, chuyện gì quan trọng thế?" Nghe giọng Lưu Vân như vậy Cố Vy có chút tò mò.

"Nam thần, đại thần... Bệnh viện mình có đại nam thần." Lưu Vân đang nói với giọng thủ thỉ nhỏ nhẹ chột hét âm lên hại Cố Vy suýt nữa thùng màng nhĩ, phản xạ liền đưa điện thoại ra xa.

"Giờ chứ, liên quan tới mình không?" Máy vụ 'trai đẹp' này cô miễn dịch từ lâu rồi.

"Aigu, bạn hiền à bạn bị sao rồi? Ok, mây giai đẹp tôi hay nói không tính có thể tại cậu nghe nhiều nên bị chai lì rồi là lỗi của tôi. Nhưng cậu nghe này, người đại nam thần này không giống họ là đỉnh của đỉnh luôn ấy đẹp cực luôn. Tên...tên là gì ý nhỉ?" Hiếm khi thấy Lưu Vân dùng hết nước hết cái để khen một người đàn ông như vậy cho dù hôm nào cũng đôi ba câu nhắc về nam thần nhưng cũng chưa hôm nào thái quá như hôm nay. "À nhớ rồi, tên là Hoàng Thiên Vũ. Cha mẹ ời tên ngẫu quá thể"

Hoàng Thiên Vũ...

Cái tên này một lần nữa được nhắc lại, một lần nữa phác hoạ nên gương mặt bao lâu nay dần vật trong cô. Đúng, cô đang đau đớn, đau tới nỗi tê liệt cả người hai tai ù đi không nghe rõ Lưu Vân đang luyên thuyên cái gì nữa.

"Này còn nghe không đó?... Này?" Đang cao hứng, Lưu Vân thấy đầu bên kia cứ im phăng phắc thì lấy làm lạ, gào to vào máy.

"Ừ vẫn nghe." Cố Vy đang cố bình tĩnh lại, bình tĩnh để phân biệt rõ hình ảnh đó, bình tĩnh để giấu đi nỗi bi thương trong lòng.

"Được rồi, cuối cùng cậu có đi không?" Thôi hết bệnh buồn chuyện đã lâu thành nản tính, Lưu Vân chột câu hỏi rất nghiêm túc.

"Để mình xem đã." Cố Vy buột miệng nói, không biết vì sao nữa, bình thường cô từ chối lâu rồi nhưng hôm nay thì khác cô đang phân vân.

Tại phòng tổng thống thuộc khu khách sạn lớn nhất thành phố.

"Thiên Vũ, sao anh lại làm vậy?..."

" Thiên Vũ, coi như em xin anh..."

" Em thất vọng về anh, nếu như nói ai xứng đáng nhất em sẽ luôn nói đó là anh nhưng đó là trước kia..."

Thiên Vũ bầy ngờ mở mắt, trán đã ướt sũng mồ hôi.

Là mơ.

Không khí trong phòng hơi lạnh, có lẽ là do máy lạnh bị anh hạ nhiệt độ xuống thấp quá. Cái lạnh như làm đông cứng khắp cơ thể Thiên Vũ. Giấc mơ đó vẫn chưa muốn rời đi cứ ám ảnh lấy tâm trí anh.

Hoàng Thiên Vũ cầm chiếc đồng hồ đeo tay lên xem giờ 6 rưỡi chiều. Anh bất giác thờ dài, anh đã mơ lại giấc mơ đó lần thứ bao nhiêu rồi? Thiên Vũ lấy lại sức hất tung chiếc chăn lên rồi khỏi giường uể oải đi tới phòng tắm thay đồ chuẩn bị ra ngoài.

Khu tổ chức buổi tiệc là nằm ở khách sạn gần biển khiến người ta cảm thấy mình vẫn cảm nhận được hơi thở của sự sầm uất nhưng vẫn toát lên vẻ thanh tịnh. Khi Cố Vy tới nơi thì bữa tiệc cũng đã bắt đầu. Ánh đèn tím rực rỡ múa lượn khắp tới tận bờ biển. Nhuộm sáng cả một màn đêm.

Vốn dĩ là không định tới vì cô sợ đụng mặt Thiên Vũ nhưng trong lòng lại rất muốn biết tốt cuộc anh và Nguyên Vũ là như thế nào? Đấu tranh tư tưởng cả một ngày cô gần như sắp chết, đã từng không muốn đi có lẽ là không đủ can đảm nhưng cũng nhờ có Lưu Vân tồn không ít tiền điện thoại gọi cho cô trên dưới ba mươi cuộc cuối cùng là cô đã tới.

Thật ra cô biết rất rõ đây chỉ là một cái cớ cô tạo ra cho riêng mình, để bản thân có thể thanh thản tham gia bữa tiệc.

Từ trong đám đông Lưu Vân nhanh chóng nhận ra Cố Vy. Quả không hổ là mắt chim ưng liếc một cái đã nhận ra cô, Lưu Vân hớn hờ chạy lại chỗ Cố Vy đang hai tay ôm cô hết sức thân tình trên người vương chút hương rượu vang hình như đã uống được khá khá , hào hứng nói:" Bảo bối, cực cùng cuối cùng cậu cũng tới. Sao hôm nay cậu đẹp vậy? Không để tôi đẹp với sao hả?" Nói rồi nhưng Lưu Vân vẫn cảm thấy có gì không đúng liền bổ sung thêm:" Không đúng, ngày nào cậu chả đẹp thế. Hi hi, không sao tôi hôm nay cũng đẹp."

Khó khăn lắm Cố Vy mới thoát khỏi móng vuốt của Lưu Vân an toàn. Chưa hết, Lưu Vân vẫn còn rất phấn khích liền kéo tay cô vào trong bữa tiệc. Quả thực không ít người tham gia bữa tiệc này có người cô quen có người cô không quen nhưng hầu hết ai cũng nhìn về phía cô.

Hôm nay Cố Vy ăn mặc rất giản dị, cô chỉ mặc một chiếc váy trắng trùng qua mắt cá chân họa tiết đơn giản chỉ là đường ren thêu ở chân váy cùng màu. Đặc biệt hơn là cô không đeo bất cứ trang sức nào vẫn đủ nổi bật giữa bao người như vậy. Có người nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ cũng có người nhìn cô bằng ánh mắt đố kỵ nhưng tất cả chỉ sảy ra trong im lặng len lỏi lấp trong góc khuất. Vừa đi Lưu Vân vừa ghé sát vào tai cô nói:" Mặc kệ họ đi, ghen ăn tức ở cái gì chứ không đẹp bằng cậu thì chê này chê nọ sao." Cố Vy biết nhưng cô cũng chẳng rảnh gì mà đi để ý những điều đó.

Lưu Vân đón lấy chiếc cocktail từ người phục vụ đưa cho cô một ly. Sau đó lại nhìn trộm xung quanh dò xét tìm ai đó hình như không thấy đâu nói nhỏ:" Nhân vật chính của bữa tiệc đâu rồi ta?"

" Này, cậu gặp người đó chưa? Làm gì mà sốt hết cả ruột lên thế?" Ngoài miệng Cố Vy nói vậy thôi chứ trong lòng vẫn đang cố gắng giữ cho tim mình thôi dạt thình thịch nữa.

" Tất nhiên thấy rồi." Lưu Vân xoay người đón lấy đĩa hoa quả lên tay vừa ăn vừa giải thích ngắn gọn.

" Ở đâu?"

" Thì trên ảnh, trang mạng bệnh viện đăng đây, ngày nào chả có trăm tám là ít."

Trời ơi! Chưa nhìn thấy, thấy mỗi ảnh mà kể như thật ý.

" Cậu không hay lên mạng bệnh viện nên không biết đó thôi, bác sĩ Thiên Vũ nổi lắm đó hót hòn hột luôn. Ai cũng nói nhà bác sĩ giàu nhưng không kiêu, chăm chỉ tận tâm với nghề, ít nói cao lãnh lại hội tụ đầy đủ tiêu chuẩn làm ' sói ' nữa chứ. Ôi nghĩ thôi đủ ngất rồi." Trầm đắm trong mộng tưởng màu hồng của mình Lưu Vân cứ ngơ ngẩn. Hồi lâu sau mới tỉnh lại chợt quay sang nhìn chằm chằm vào Cố Vy hỏi:" Mà này tớ cứ cảm thấy anh ấy cứ giống Nguyên Vũ thế nào ấy. Không phân biệt được. Hay anh ấy là Nguyên Vũ thật nhỉ?"

" Sao có thể, một người là Nguyên Vũ một người là Thiên Vũ giống mỗi chữ Vũ thôi mà." Cố Vy nghe Lưu Vân nói cô cũng giật thót mình vội biện minh, phủ nhận. Cố Vy cũng biết câu nói này vô dụng thế nào không hiểu sao lại thốt ra nữa.

" aigui, cậu ngốc à chỉ là cái tên thôi đôi lúc nào chả được, tớ đang nói là cái mặt kia kia."

Bạn đang đọc truyện *Lướt Qua Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

